Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 823 van 9 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat D. GEENS**
Akkerstraat 10
2500 LIER

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Afghaanse origine te zijn, diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 29 april 2024.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna ‘het CGVS’), hoorde verzoeker op 11 juli 2024. Verzoeker werd daarbij bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is en zijn advocaat was daarbij aanwezig.

1.3. Op 18 oktober 2024 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU- Lidstaat). Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing op 6 november 2024. Dit beroep werd op 6 mei 2025 door de Raad verworpen wegens laattijdigheid. Hij diende hiertegen geen cassatieberoep in.

1.4. Op 2 juni 2025 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 27 februari 2026 nam de commissaris-generaal de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) die luidt:

"***A. Feitenrelaas***
U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van etnie Tadzjiek te zijn. U bent moslim van soennitische strekking. U bent geboren en getogen in Kabul op 1 januari 1983. U bent getrouwd met [S.A.] (CGVS nr. […], o.v. […]). Jullie hebben samen een dochter genaamd [Z.] (nationaal nr. […]) en twee zonen genaamd [Y.] (nationaal nr. […]) en [M.] (nationaal nr. […]). Een jaar geleden verliet u samen met uw gezin Afghanistan. Jullie reisden naar Griekenland waar jullie aankwamen op 4 december 2023 en waar jullie op 4 maart 2024 de vluchtelingenstatus ontvingen. U verbleef samen met uw gezin eerst in het opvangcentrum van Lesbos, waarna jullie naar het opvangcentrum van Larissa verhuisden. Uw vrouw ontving in Griekenland medische verzorging voor problemen aan haar nieren en haar schildklier. Op 26 april 2024 vlogen jullie van Griekenland naar België. Op 29 april 2024 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: de originele paspoorten en originele verblijfskaarten van uzelf, uw echtgenote en uw kinderen uit Griekenland; kopieën van medische documenten van uw echtgenote; kopieën van vaccinatiebewijzen uit Afghanistan; en kopieën van vliegtickets. Uw echtgenote liet op haar persoonlijk onderhoud ook twee video's zien. De eerste video betrof een video van enkele seconden waarop mensen aan de deur van een bus te zien waren die ruzie maakten met de buschauffeur. Het geluid van deze video was van slechte kwaliteit zodat niet duidelijk was wat er precies wordt gezegd. De tweede video die zij liet zien betrof eveneens een video van enkele seconden waarop lege stoelen op een bus te zien waren. Op 18 oktober 2024 werd uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard omdat u en uw gezin een internationale beschermingsstatus in Griekenland hebben en er geen redenen zijn om aan te nemen dat jullie bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht zouden komen die zeer verregaande materiële deprivatie teweeg zou brengen. U en uw echtgenote gingen op 6 november 2024 in beroep tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Het beroep van uw echtgenote werd op 18 maart 2025 verworpen wegens laattijdigheid. Uw beroep werd op 6 mei 2025 eveneens door de RvV verworpen wegens laattijdigheid. U ging niet in cassatieberoep. Op 2 juni 2025 dienden u en uw echtgenote een tweede verzoek om internationale bescherming in. U haalt aan dat uw problemen in Griekenland dezelfde zijn en dat u bescherming aanvraagt in België omdat uw kinderen in België naar school gaan, u in België werkt en uw echtgenote nood heeft aan medische verzorging. Ter staving van dit verzoek legt u geen documenten neer.
B. Motivering
Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich geen elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.
In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoek hebt uiteengezet. In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk verklaard werd omdat u en uw gezin een internationale beschermingsstatus in Griekenland hebben en er geen redenen zijn om aan te nemen dat jullie bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht zouden komen die zeer verregaande materiële deprivatie teweeg zou brengen. U ging op 6 november 2024 in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Uw beroep werd op 6 mei 2025 door de RvV verworpen. U ging niet in cassatieberoep. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Gezien uw vorige verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus aan u heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden

met uw situatie in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en van die aard zijn dat zij de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op uw specifieke omstandigheden verhinderen.

Info status

Uit de elementen die voorhanden zijn, met name de Eurodac Search Result, de Eurodac Marked Record, de aanvraag derde landen en de door u neergelegde reis- en verblijfsdocumenten uit Griekenland (blauwe map, documenten nr. 1-4), blijkt dat u en uw gezin reeds internationale bescherming, meer bepaald de vluchtelingenstatus, genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

GEAS

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,… Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92]. Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97]. Het

Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op https://www.ecoi.net/en/file/local/2078215/ Definitief+verslag+statushouders+Griekenland.pdf ; Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 24/6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA GR_2023-Update.pdf Country Report : Greece. Update 2024 », gepubliceerd door AIDA/ECRE in september 2025 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/09/AIDA_GR_2024-update.pdf); Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op https://www.ecoi.net/en/file/local/2114789/ Verslag_feitenonderzoek_statushouders_in_Griekenland_2024.pdf ; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf ; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf ; Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management mainland-greece_en). Uit bovenstaande informatie blijkt eveneens dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot de arbeidsmarkt, de vastgoedmarkt en gezondheidszorg. Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, gericht op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouder. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Er zijn een aantal NGO's en overheidsprogramma's actief in Griekenland die ondersteuning bieden aan begunstigden van internationale bescherming (COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior, gepubliceerd door Cedoca op 17 september 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/griekenland-heliosen-helios-junior). De commissaris-generaal is dan ook van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin. Het Commissariaat-generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien. Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Administratieve situatie

Uit uw verklaringen en de beschikbare informatie blijkt dat u, uw echtgenote en uw kinderen in Griekenland verblijfs- en reisvergunningen hebben verkregen (blauwe map, documenten nr. 3-5). De Griekse verblijfsvergunningen van u en uw gezin zijn nog geldig tot 3 maart 2027 (blauwe map, documenten nr. 4). De Griekse reispaspoorten van u en uw echtgenote zijn nog geldig tot 9 april 2029 en die van uw kinderen zijn nog geldig tot 9 april 2027 (ibid.).

1. ADET

Uit bovenstaande landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk

voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt Aan elke begunstigde van internationale bescherming wordt een Griekse verblijfsvergunning (ADET) verleend. Uit de objectieve informatie blijkt niet dat er significante problemen worden gemeld bij het afleveren van deze verblijfsvergunning. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland die niet meer in het bezit zijn van hun nog geldige ADET (wegens diefstal, verlies), worden niet met dezelfde moeilijkheden geconfronteerd als begunstigden met een vervallen ADET. Uit de objectieve informatie over de verlenging in geval van verlies van de ADET blijkt immers dat het mogelijk is een vervangkaart (replacement card) te verkrijgen in geval van verlies van de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: https://greece.refugee.info/ en-us/articles/4985619341335 ; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/ RSA_BIP_Report_EN.pdf). Wat betreft de afgifte/het hernieuwen van een verblijfstitel in Griekenland (ADET), wijst het Commissariaat generaal er vooreerst op dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 de commissaris generaal slechts één enkele voorwaarde voor de toepassing van deze niet-ontvankelijkheidsgrond oplegt, namelijk dat de verzoekende partij "reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie." Het Commissariaat-generaal herinnert aan het specifiek juridisch kader waarbinnen de beoordeling van onderhavig verzoek zich situeert, met name een verzoek om internationale bescherming van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel ("GEAS") moet bijaldien worden aangenomen dat de behandeling en rechten van verzoekende partij er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie ("Handvest") en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ("EVRM"). Het Commissariaat-generaal acht het belangrijk om hierbij steeds voor ogen te houden dat de rapporten die voorhanden zijn veelal een kwalitatieve beschrijving geven van bepaalde situaties of problemen die zich kunnen aandienen, maar dat het tot op heden aan exact en kwantitatief cijfermateriaal ontbreekt en slechts indicatief kan worden vastgesteld hoe groot de groep Griekse statushouders is die problemen ervaart om de rechten die aan de internationale beschermingsstatus verbonden zijn te vertalen in een praktische toegang tot de nodige documenten en voorzieningen. De rapporten tonen naar mening van de commissaris-generaal alleszins niet aan dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland hierdoor getroffen zou worden. Indien in uw geval een vernieuwing van de ADET noodzakelijk is, wijst het CGVS erop dat, hoewel deze rapporten een problematische situatie schetsen die extra voorzichtigheid vereist, deze niet aantonen dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en naar Griekenland terugkeren, systematisch zouden worden geconfronteerd met onredelijke vertragingen bij de afgifte of hernieuwing van hun ADET. Uit deze informatie blijkt evenmin dat het voor een dergelijke persoon onmogelijk zou zijn om zijn ADET te bekomen of verlengen, op voorwaarde dat bepaalde stappen worden ondernomen. Volgens de informatie waarover de Commissaris-generaal beschikt, blijkt dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigden van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren enige tijd in beslag kan nemen, met name drie tot zes maanden (volgens de laatste informatie waarover het CGVS beschikt: Country Report : Greece. Update 2024, p. 238). Als de ADET vervalt, wordt de AFM automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een individu bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat van een begunstigde van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat verwacht wordt dat deze de nodige ernstige stappen onderneemt om er zijn rechten uit te oefenen en leven op duurzame wijze uit te bouwen, evenals om er oplossingen te zoeken voor eventuele problemen of moeilijkheden waarmee hij in die lidstaat zou worden geconfronteerd, net zoals dit in een andere lidstaat zoals België het geval zou zijn, zowel op het vlak van diens documenten als op het vlak van diens levensonderhoud. Bovendien moet worden benadrukt dat bepaalde procedures, voorwaarden en daaraan verbonden gevolgen zoals wachttijden, te leveren inspanningen,… waarmee een begunstigde in Griekenland geconfronteerd kan worden op administratiefrechtelijk vlak of op het vlak van diens toegang tot bepaalde voorzieningen eigen zijn aan de processen en werking van structuren in elke lidstaat, en dat dit in het bijzonder het geval zal zijn wanneer de betrokkene een en ander zelf in de hand werkt (en bemoeilijkt) door zich te verplaatsen doorheen en tussen diverse lidstaten of wanneer deze zelfs doelbewust essentiële stukken zou achterhouden of vernietigen en zodoende a fortiori niet zou tegemoet komen aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid daar niet wordt aangetoond dat een en ander verband zou houden met een situatie "buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om." Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat de procedures voor de afgifte of verlenging van de ADET vanuit het buitenland kunnen worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asielinstanties (hoewel het afhalen van de ADET zelf ter plaatse moet gebeuren). Zo wordt volgens het laatste AIDA-rapport " the application for

renewal, together with a digital photo of the beneficiary, is submitted via email to the Asylum Service and the latter's decision is notified to the applicant also via email" (vrije vertaling: "de aanvraag tot verlenging wordt, tezamen met een digitale foto van de begunstigde, via e-mail ingediend bij de Asieldienst en het besluit van deze laatste wordt via e-mail aan de aanvrager meegedeeld") (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, p. 244). Uit de landeninformatie blijkt ook dat de mogelijkheid om sinds november 2021 een online aanvraag tot verlenging van de ADET in te dienen door een aantal ngo's als een positieve ontwikkeling is verwelkomd (Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, p. 14; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights, p. 9). Bovendien stelt dit de begunstigde in staat om pas in een vergevorderd stadium van de procedure voor verlenging naar Griekenland te reizen: om naar zijn afspraak bij het bevoegde politiebureau te gaan nadat hij de bevestiging van de Griekse autoriteiten via e-mail heeft ontvangen.

2. Paspoort

Begunstigden dienen een verzoek in te dienen bij het paspoortbureau van de Griekse politie. De begunstigde moet bepaalde documenten voorleggen, waaronder een kopie van de beslissing tot toekenning van internationale bescherming en een kopie van zijn ADET (of een bewijs dat zijn ADET-aanvraag in behandeling is), en moet de som van 84,40 euro betalen (73 euro voor kinderen). De begunstigde moet alle vereiste documenten (inclusief het betalingsbewijs) scannen en bij het bevoegde vreemdelingenbureau een afspraak aanvragen om hun aanvraag persoonlijk te bevestigen. Naast deze stappen moeten begunstigden ook een verklaring van hun diplomatieke dienst overleggen waarin wordt bevestigd dat zij geen nationaal paspoort kunnen verkrijgen. Deze stap brengt extra kosten met zich mee (AIDA, Country Report: Greece. Update 2024, p.253-256). De begunstigde moet een lijst raadplegen die regelmatig online wordt gepubliceerd om te weten te komen of het reisdocument klaar is. Als het reisdocument klaar is, moet de betrokkene naar het Regionaal Asielbureau van Thessaloniki of het Regionaal Asielbureau van Attica gaan om het in ontvangst te nemen. Al deze procedures moeten persoonlijk worden uitgevoerd (Refugee.info Greece, Travel Documents in Greece, 9 februari 2024, beschikbaar op : https:// greece.refugee.info/en-us/articles/4985654192535). Het is dus duidelijk dat een begunstigde van internationale bescherming met een dergelijk reisdocument in staat is geweest om een bepaald bedrag bijeen te brengen en bepaalde complexe stappen te ondernemen die een zekere mate van digitale vaardigheid en contacten met de Griekse autoriteiten vereisen. In een dergelijk geval moeten worden vastgesteld dat er een zekere mate van vertrouwen bestaat in de Griekse politie en dat de begunstigde bij de toewijzing van zijn middelen voorrang heeft gegeven aan zijn vertrek uit Griekenland boven het doen gelden van zijn rechten in Griekenland. Uit een transversale lezing van de objectieve informatie blijkt ook dat de complexiteit van de procedures voor het verkrijgen van een paspoort niet groter is dan die voor het verkrijgen van andere documenten.

3. AFM-nummer (fiscale registratie)

De commissaris-generaal duidt verder dat uit objectieve informatie blijkt dat mensen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf ; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem). Na het verkrijgen van de ADET, dienen begunstigden een afspraak te maken bij de verantwoordelijke 'Taks Office' om de gegevens van de AFM bij te werken (Cfr. Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights p. 20-21). De commissaris-generaal wijst erop dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (AIDA, Country Report: Greece. Update 2024, p. 266; en Communication on the status of migration management in mainland Greece). Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te activeren bij de Griekse autoriteiten.

4. AMKA nummer (sociale zekerheid)

Met het sociale zekerheidsnummer (AMKA) kunnen begunstigden van internationale bescherming onder dezelfde voorwaarden als Griekse burgers gratis medische zorg krijgen. Om van deze rechten te kunnen genieten, moeten begunstigden dit nummer aanvragen, maar voortaan ook activeren. Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023, is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van "een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt". De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 valt de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel. Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging

van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven en moet het nummer vervolgens worden geactiveerd met een bewijs van adres en werk/studie. De verordening bepaalt dat het bewijs van verblijf kan worden geleverd op basis van een van de volgende documenten: bewijs van eigendom, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een detentiecertificaat voorleggen. Het laatste RSA-rapport, gepubliceerd in april 2025 wees ook op de verplichting voor begunstigden om een arbeidsovereenkomst of een toezegging tot aanwerving te overleggen die op het ERGANI-platform is gedownload om hun verblijfplaats aan te tonen. Dit rapport maakt melding van een circulaire logica in Griekenland, waarbij wordt gesteld dat een actieve AMKA een van de voorwaarden is voor het verkrijgen van een arbeidsovereenkomst. Begunstigden zouden dus geen toegang hebben tot werk of sociale zekerheid, aangezien het zoeken naar een geregistreerde baan afhankelijk is van de activering van de AMKA, die op haar beurt weer afhankelijk is van die baan. Deze circulaire logica is echter niet terug te vinden is in de andere informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Het laatste AIDA-rapport dat in september 2025 is gepubliceerd, bevestigt de noodzaak om een AMKA te activeren om toegang te krijgen tot gezondheidszorg en de noodzaak voor begunstigden van bescherming om een arbeidsovereenkomst of een toezegging tot aanwerving te verstrekken die is gedownload op het ERGANI-platform om hun verblijf in Griekenland aan te tonen. Hoewel dit rapport uitgebreid ingaat op kwesties die verband houden met zowel werkgelegenheid als sociale zekerheid, wordt er geen melding gemaakt van een circulaire logica of van de noodzaak om in het bezit te zijn van een actieve AMKA om een arbeidsovereenkomst te kunnen sluiten. Een grondigere analyse van het eerder genoemde RSA-rapport (dat dus vijf maanden eerder werd gepubliceerd) maakt deze constatering des te opvallender.
Uit het RSA-rapport blijkt namelijk dat er in de relevante passages (blz. 22 en 34) geen bronnen worden genoemd die deze circulaire logica bevestigen. De verwijzing naar de website van de Griekse overheid (https://www.amka.gr/faq.html) die bevestigt dat een bewijs van tewerkstelling moet worden voorgelegd om de AMKA te activeren, geeft geenszins aan dat een actieve AMKA een voorwaarde is voor tewerkstelling. Gezien deze tegenstrijdige informatie heeft het Commissariaat-generaal een reactie gevraagd aan het Griekse ministerie van Asiel en Migratie (blauwe map, document nr. 6). Hierin wordt verduidelijkt dat een arbeidsovereenkomst niet wettelijk vereist is om de AMKA te activeren, maar het AMKA-nummer is wel degelijk nodig voor de registratie van een arbeidsovereenkomst in het ERGANI-systeem. Het Griekse ministerie erkent echter dat, hoewel uit de wet geen sprake is van onderlinge afhankelijkheid, administratieve belemmeringen zowel de registratie van een arbeidsovereenkomst als de activering van het AMKA-nummer kunnen bemoeilijken, waardoor de indruk van een cirkelredenering ontstaat. Op basis van het bovenstaande is het Commissariaat-generaal van mening dat er, afgezien van de wettelijke voorschriften, momenteel administratieve belemmeringen bestaan die de afgifte en activering van het sociale zekerheidsnummer voor begunstigden van internationale bescherming die geen geregistreerde baan hebben, aanzienlijk bemoeilijken. Uit de analyse van bovenstaande objectieve informatie kan echter niet worden geconcludeerd dat een actieve AMKA noodzakelijk is om een arbeidsovereenkomst op het ERGANI platform te registreren. Het ontbreken van concrete verwijzingen hiernaar en de door de Griekse overheid verstrekte informatie, gelezen in het licht van het laatste AIDA-rapport, laten niet toe te concluderen dat er een cirkelredenering bestaat tussen de activering van het AMKA-nummer en de registratie van een arbeidsovereenkomst. Deze vaststelling mag echter niet verhullen dat personen die bescherming genieten bij elk van deze stappen met administratieve moeilijkheden kunnen worden geconfronteerd. Verder wijst de info erop dat begunstigden zonder actieve AMKA niet verstoken zijn van toegang tot medische noodhulp, op voorwaarde dat u naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat ("If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription") UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op: https://help.unhcr.org/ greece/living-in-greece/access-to-healthcare/ ; AIDA, Country Report: Griekenland. Update 2023; Refugee.info Greece - Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA) van 29 april 2024, beschikbaar op: https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623). Verschillende ngo's bieden ook medische en psychosociale hulp en begeleiding aan aan begunstigden van internationale bescherming in Griekenland (UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op : https://help.unhcr.org/greece/living-in greece/access-to-healthcare_ ; Communication on the status of migration management in mainland Greece (p. 4, 12). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook mogelijk in bepaalde omstandigheden: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociale zekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection beschikbaar op : https://migration.gov.gr/wp-content/uploads/2024/04/ENGLISH_BROCHURE.pdf). De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een

sterke verslechtering van de levensomstandigheden. Hoewel een eventueel gebrek aan geldige/actieve persoonlijke documenten kan leiden tot tijdelijke situaties waarbij statushouders/ begunstigden moeilijker toegang hebben tot bepaalde basisvoorzieningen, betekent dit niet dat alle statushouders/begunstigden bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie. Dit risico hangt in de eerste plaats af van persoonlijke kenmerken, zoals de mate van zelfredzaamheid om in het eigen levensonderhoud te voorzien (via activiteiten in de formele of informele economie) of om een beroep te doen op de bijstand van organisaties die ondersteuning bieden aan statushouders/begunstigden van internationale bescherming, het al dan niet aanwezig zijn van ernstige kwetsbaarheden die een belangrijke negatieve impact hebben op de zelfredzaamheid en de mate waarin iemand over eigen middelen en/of een ondersteunend netwerk beschikt. Daarbij komt het aan u toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat u zich op de beschermingsstatus die u in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat u niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.
Problemen in Griekenland

Wat uw problemen in Griekenland betreft, herhaalt u de problemen uit uw vorig verzoek, met name een gebrek aan huisvesting en een gebrek aan scholing voor uw kinderen en het feit dat uw vrouw nood heeft aan medische verzorging (verklaring volgend verzoek, d.d. 20.01.2026, punt 17 en punt 23). U haalt geen nieuwe elementen aan in verband met uw situatie in Griekenland. U voegt verder toe dat uw kinderen in België naar school gaan en dat u in België werkt (ibid.). Deze elementen hebben geen betrekking op uw situatie in Griekenland. U toont niet op afdoende wijze aan dat u niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien u toe om de middelen die het recht en uw status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen u evenwel niet aantoont. U toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. U toont niet aan dat u, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Wat de toegang tot huisvesting betreft, herinnert het CGVS eraan dat, hoewel de toegang tot huisvesting en fatsoenlijke materiële omstandigheden voor personen die om internationale bescherming verzoeken, gewaarborgd is, een dergelijke verplichting niet bestaat ten aanzien van personen die internationale bescherming genieten (art. 34, lid 1, van de kwalificatierichtlijn). Uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat artikel 3 niet kan worden uitgelegd als een verplichting voor de Hoge Verdragsluitende Partijen om een recht op huisvesting te garanderen aan alle personen die onder hun rechtsmacht vallen, en dat hieruit geen algemene plicht kan worden afgeleid om vluchtelingen financiële bijstand te verlenen zodat zij een bepaald levenspeil kunnen handhaven (EHRM, Samsam Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië, 2 april 2013, §70). Begunstigden van internationale bescherming moeten in principe hun opvangcentrum 30 dagen na de toekenning van hun status verlaten. Verder bestaat er in beperkte mate ondersteuning door het HELIOS+-programma, de opvangcentra voor daklozen, lokale initiatieven en ngo's. Bijgevolg is de meerderheid van de begunstigden van internationale bescherming "self-accommodated" en verblijft zij in informele huisvesting (zie Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken in september 2024). Het enkele feit dat de Griekse autoriteiten u bij uw terugkeer geen huisvesting zullen garanderen, volstaat dan ook niet om aan te tonen dat u zou worden blootgesteld aan een situatie die kan worden gelijkgesteld met onmenselijke behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. Het is aan u om aan te tonen dat u volledig afhankelijk zult zijn van overheidssteun en dat de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten ertoe zou leiden dat u, ongeacht uw wil en persoonlijke keuzes, in een situatie van extreme materiële ontbering zou terechtkomen, waardoor u niet in uw meest elementaire behoeften, zoals eten, drinken, wassen en huisvesting, zou kunnen voorzien en waardoor uw lichamelijke of geestelijke gezondheid zou worden aangetast of in een staat van verval zou raken die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin HvJ-EU, 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 90). U maak niet aannemelijk dat u daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in uw elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat u zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Het CGVS beschikt evenmin over aanwijzingen dat u verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Uw situatie kan dan ook niet worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak). De commissaris-generaal duidt er bovendien op dat een loutere verwijzing naar moeilijke opvang- en levensomstandigheden door gezinnen met minderjarige kinderen niet voldoende is om te oordelen dat een terugkeer naar Griekenland niet mogelijk zou zijn. Er moet worden aangetoond dat zij ondanks redelijke inspanningen niet in staat zijn geweest een waardig bestaan in Griekenland op te bouwen, quod non in casu (zie naar analogie arrest D-2590/2025, van 11 september 2025, beschikbaar op: https://www.bvger.ch/media releases/370101ae-aee1-4906-af90-e64e187487bb/en/d-2590-2025_web.pdf). De Griekse wet stelt verder dat er onderwijs wordt voorzien voor minderjarige vluchtelingen ((zie artikel 73, Law 4547/2018, duiding beschikbaar op: https://www.european-agency.org/country-information/greece/legislation-and-policy) en informatie toont aan dat er actief maatregelen worden genomen om toegang tot onderwijs te stimuleren (meer

info: https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-education/ en https://www.unicef.org/greece/en/press releases/all-children-education-results-review). Uit uw verklaringen op het CGVS is gebleken dat uw kinderen via het opvangcentrum waren ingeschreven in een school maar dat jullie Griekenland hebben verlaten alvorens uw kinderen aan hun scholing waren begonnen (blauwe map, document nr. 7: notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d.11.07.2024, p. 18). Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.
Conclusie
Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.
C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet). Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of terugdrijving naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting.
Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Artikel 2.50 van de Wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in identieke bewoordingen opgesteld als het oude artikel 39/59 § 2 van de wet van 15 december 1980.

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).
Krachtens artikel 5.13 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt deze wet in werking op 12 juni 2026 en krachtens artikel 5.11 van dezelfde wet zijn de bepalingen van deze wet van toepassing op alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet nog hangende zijn voor de Raad, voor de procedurele stappen die nog niet zijn afgehandeld. In afwijking hiervan bepaalt artikel 5.12 § 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor in toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld, de procedure verloopt overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren voor de inwerkingtreding van deze wet. Beide partijen werden opgeroepen voor de terechtzitting van 20 augustus 2026 met een beschikking van 10 juni 2026. De datum van de terechtzitting werd bijgevolg vastgesteld en meegedeeld aan beide partijen voor de inwerkingtreding van deze wet.

3. Verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU (hierna: het Handvest), de artikelen 48 tot en met 48/6 en 57/6/2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3.2. In de Vreemdelingenwet is bepaald dat in het kader van een volgend verzoek niet steeds een persoonlijk onderhoud moet plaatsvinden.
Het CGVS beschikt hier over discretionaire bevoegdheid, maar de bestreden beslissing bevat geen enkele motivering op dit punt, waardoor de formele motiveringsverplichting wordt geschonden.

Het CGVS stelt dat de door verzoeker aangehaalde elementen niet zouden volstaan om de kans aanzienlijk groter te maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Het CGVS baseert zich hiervoor op de internationale bescherming die verzoeker heeft verkregen in Griekenland, terwijl niet blijkt dat op zorgvuldige wijze werd vastgesteld dat verzoeker actueel beschikt over een statuut en bijhorend verblijfsrecht in Griekenland. Verzoeker trekt de actualiteit van zijn beschermingsstatus in Griekenland in twijfel en stelt dat de bewijslast hiervan bij de commissaris-generaal rust. Verzoeker kon niet in Griekenland blijven wegens de erbarmelijke omstandigheden ondanks het feit dat hij in het bezit werd gesteld van een Griekse verblijfskaart. Verzoeker heeft sinds zijn vertrek geen enkel verblijf (domicilie) meer gehad in Griekenland. Hij beschikt er ook niet over een familiaal of sociaal netwerk. Verzoeker is actueel niet in het bezit van een geldige Griekse verblijfskaart. Het onderzoek van de commissaris-generaal is niet afdoende.

Daarna houdt verzoeker een theoretische uiteenzetting over de inhoud van ‘een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie’ onder verwijzing naar internationale rechtspraak. Hij stelt dat de commissaris-generaal zich niet kan onttrekken aan zijn verplichting om objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens te verzamelen omtrent de situatie van begunstigden van internationale bescherming in de betrokken lidstaat. Verzoeker wijst erop dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland en dat hij bij terugkeer een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling. Hij wijst op het gebrek aan huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand en verwijst naar zijn reeds afgelegde verklaringen. Het begrip ‘nieuwe elementen of feiten’ wordt door het CGVS te eng ingevuld en de vereiste individuele toetsing van het reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij terugkeer naar Griekenland wordt onvoldoende concreet verricht, in het bijzonder waar het gaat om terugkerende statushouders. In het kader hiervan verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad. Er zijn wel degelijk nieuwe elementen die, minstens, de kans aanzienlijk vergroten dat de vrouw van verzoeker (en, door afgeleide impact, het gezin) niet kan worden teruggeleid naar Griekenland zonder reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie. In het dossier van zijn vrouw werden psychologische attesten neergelegd waaruit volgt dat stabiliteit, veiligheid en voorspelbaarheid beschermende factoren zijn en dat verdere begeleiding bij een vertrouwde psycholoog noodzakelijk is. Het CGVS schuift deze attesten terzijde omdat ze onvoldoende *“precies”* zouden zijn over aard en intensiteit van de begeleiding en omdat niet zou blijken dat voortzetting in Griekenland onmogelijk is. Dit is een onjuiste omkering van de onderzoeksverplichting.
De beslissing blijft steken in abstracties zonder te kijken naar het terugkeerprofiel van mevrouw en de praktische drempels waarmee zij als terugkeerder geconfronteerd zal worden. Bovendien is er een duidelijke medische component. Zowel in het feitenrelaas van verzoeker als dat van zijn vrouw wordt bevestigd dat zij in Griekenland medische verzorging ontving voor problemen aan nieren en schildklier. In het tweede verzoek meldde zij dat zij voor haar schildklier medisch wordt opgevolgd. Het CGVS concludeert dat er geen risico is bij terugkeer, echter is de relevante vraag of zij als terugkerende vluchteling met een gezin met drie minderjarige kinderen, zonder evident netwerk, met taalbarrière en psychische kwetsbaarheid - haar noodzakelijke medische opvolging effectief zal kunnen hervatten in Griekenland, en of een eventuele onderbreking of onbereikbaarheid (door administratieve stappen, gebrek aan inschrijving, gebrek aan begeleiding, onstabiele huisvesting) haar zal blootstellen aan een reëel risico op ernstige achteruitgang en aan een situatie van ontmenselijking die de hoge drempel kan benaderen. Voor verzoeker wordt geoordeeld dat er *“geen nieuwe elementen”* zijn omdat hij zelf geen bijkomende documenten neerlegde en omdat hij opnieuw verwijst naar dezelfde moeilijkheden (huisvesting, scholing, medische noden van zijn echtgenote). De tweede verzoeken zijn gezinsmatig verweven: de medische en psychische kwetsbaarheid van mevrouw is niet louter *“haar”* probleem, maar bepaalt rechtstreeks de draagkracht, zelfredzaamheid en overlevingskansen van het gezin als geheel bij terugkeer. Verzoeker voert bovendien - in samenhang met de zorgnoden - aan dat de kinderen in België naar school gaan en dat hij werkt. Het loutere feit dat de Griekse wet in onderwijs voorziet, volstaat niet. Het gezin vertrok uit Griekenland alvorens onderwijs aangevat werd. De vraag is of dit gezin, bij terugkeer, met drie minderjarige kinderen, zonder stabiele huisvesting en met medische/psychische zorgnoden, effectief en tijdig toegang zal hebben tot onderwijs en tot de minimale

bestaansvoorwaarden die een waardig gezinsleven mogelijk maken. Verder wijst verzoeker op tegenstrijdigheden in hoofde van het CGVS en verwijst naar een gezamenlijke brief van tien ngo's en maatschappelijke organisaties in Griekenland met betrekking tot de situatie in Griekenland alsook naar andere rapporten.
Hieruit blijkt dat de situatie voor hen steeds moeilijker geworden is op vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten. Hij gaat ook in op de moeilijkheden in het kader van het hernieuwen van de Griekse verblijfsvergunning en het verkrijgen van een actieve AMKA, alsook dat een AMKA niet enkel gedeactiveerd wordt bij het verlopen van de verblijfsvergunning, maar ook wanneer het wettelijk verblijf in Griekenland onderbroken wordt. Er is voor verzoeker bovendien niet aangetoond dat hij een AMKA gekregen heeft. Verzoeker volhardt in het feit dat hij niet kan terugkeren naar Griekenland.

3.3. De verzoeker meent dat er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door hem zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Hij vraagt in hoofdorde om de beslissing te vernietigen zodat er bijkomende onderzoeksmaatregelen bevolen kunnen worden. In subsidiaire orde vraagt hij hem de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe te kennen.

3.4. Verzoeker voegt volgende documenten toe aan het verzoekschrift:
1. Bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;
2. Juridische tweedelijnsbijstand;
3. Brief van 19 november 2025 naar het CGVS : "*Inaccurate and misleading information in CEDOCA Country of Origin Information Focus: GREECE, Assistance to Migrants report, published 25th July 2025*".

4. Aanvullende nota's

4.1. De commissaris-generaal legt een aanvullende nota van 5 augustus 2026 neer waarbij in toepassing van oud artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:
- "*Recognised Refugees 2026. Access of beneficiaries of international protection to documents and socio-economic rights*", gepubliceerd door RSA in april 2026;
- "*COI Focus. GRECE. Activation de l'AMKA et accès au marché du travail*", gepubliceerd op 13 februari 2026;
- "*COI Focus. GRECE. Accès aux soins de santé et détention d'un AMKA*", gepubliceerd op 31 maart 2026;
- "*COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior*", gepubliceerd door Cedoca op 17 juni 2026;
- "*Country Report : Greece. Update 2025*", gepubliceerd door AIDA/ECRE in juli 2026.

4.2. Verzoeker legt een aanvullende nota neer die door de Raad wordt ontvangen op 14 augustus 2026 waarbij in toepassing van oud artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden bijgebracht:
- RSA*, "Recognised Refugees 2026. Access of beneficiaries of international protection to documents and socio-economic rights*", april 2026;
- AIDA/ECRE, "*Country Report : Greece. Update 2025*", juli 2026.

5. Beoordeling

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat krachtens artikel 79, lid 3 van Verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van Richtlijn 2013/32/EU (hierna Asielprocedureverordening) de voor 12 juni 2026 ingediende verzoeken om internationale bescherming onder Richtlijn 2013/32/EU vallen.
Het huidige volgend verzoek om internationale bescherming werd ingediend op 2 juni 2025 zodat de bepalingen van deze richtlijn, zoals omgezet in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet) van toepassing zijn.
De bepalingen van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna Verordening (EU) 2024/1347) zijn krachtens artikel 42 van deze verordening van toepassing met ingang van 1 juli 2026.

5.2. De bestreden beslissing getiteld "*niet-ontvankelijk verzoek"* (volgend verzoek) is genomen op grond van oud artikel 57/6/2 § 1 van de Vreemdelingenwet. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door artikel 62 van de Wet van 16 Juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt: "*Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.*"

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling, in de zin van de de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347) of voor subsidiaire bescherming in de zin van de artikelen 3, 6) *juncto* 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, overwegingen 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, overweging 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, overweging 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, *XY t. Bundesamt f¸r Fremdenwesen und Asyl*, C-18/20, overweging 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, overweging 37). De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere

verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken bij de wet die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 § 1 van de Vreemdelingenwet verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

5.3. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoeker dat hij in Griekenland een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft en hij en zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen daar de vluchtelingenstatus kregen op 4 maart 2024. Hij verbleef samen met zijn gezin eerst in het opvangcentrum van Lesbos, waarna zij naar het opvangcentrum van Larissa verhuisden. Op 26 april 2024 namen zij het vliegtuig naar België waar hij en zijn echtgenote op 29 april 2024 een verzoek om internationale bescherming indienden.
Ter staving van zijn eerste verzoek om internationale bescherming in België legde hij volgende documenten neer: de originele paspoorten en originele verblijfskaarten van zichzelf, zijn echtgenote en zijn kinderen uit Griekenland; kopieën van de medische documenten van zijn echtgenote; kopieën van vaccinatiebewijzen uit Afghanistan en kopieën van vliegtickets. De echtgenote van verzoeker toonde op haar persoonlijk onderhoud ook twee video's. De eerste video betrof een video van enkele seconden waarop mensen aan de deur van een bus te zien waren die ruzie maakten met de buschauffeur. Het geluid van deze video was van slechte kwaliteit zodat niet duidelijk was wat er precies wordt gezegd. De tweede video die zij liet zien betrof eveneens een video van enkele seconden waarop lege stoelen op een bus te zien waren.

Op 18 oktober 2024 nam de commissaris-generaal een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU- lidstaat)*" omdat verzoeker het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegde. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgewezen op 6 mei 2025 omdat het beroep laattijdig werd ingediend.

5.3.1. In het kader van zijn huidige volgend verzoek om internationale bescherming in België haalt verzoeker aan dat de problemen in Griekenland nog dezelfde zijn. Hij stelt dat hij en zijn gezin het opvangcentrum moesten verlaten en geen werk en woning vonden.
Hij vreest dat er geen veiligheid is en dat zijn kinderen daar niet kunnen studeren. Hij verklaart verder dat zijn kinderen hier studeren, dat hij hier werkt, dat zijn echtgenote ziek is en nood heeft aan medische verzorging. Hij vreest dat zij hun leven daar niet kunnen verderzetten (AD, Verklaring Volgend Verzoek, vragen 17, 20, 21). Ter staving van zijn huidige verzoek legt hij geen nieuwe documenten neer.

5.3.2. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus verkregen heeft in Griekenland. Er wordt dus vermoed dat hij geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen de vluchtelingenstatus hebben verkregen en dat zij allen een Griekse verblijfsvergunning hebben die geldig is tot 3 maart 2027 en een Grieks reisdocument dat geldig is tot 9 april 2029. Zoals reeds aangehaald legden verzoeker en zijn echtgenote in het kader van hun vorige verzoeken om internationale bescherming hun originele ADET en

Griekse reisdocumenten en deze van hun kinderen voor (AD vorig verzoek, landeninformatie, stukken 1 tot en met 4).

Er zijn geen gegevens waaruit blijkt dat verzoeker (en zijn gezinsleden) deze beschermingsstatus niet meer zou(den) genieten. Uit de bepalingen van Verordening (EU) 2024/1347 volgt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, die in de tijd beperkt kan zijn en hernieuwbaar en de toegekende internationale beschermingsstatus, die slechts in een beperkt aantal gevallen kan worden beëindigd of ingetrokken.

Er liggen geen elementen voor waaruit zou kunnen blijken dat de aan verzoeker in Griekenland toegekende vluchtelingenstatus werd ingetrokken of beëindigd. Het bewijs van het tegendeel rust op de verzoeker, maar hij laat na dat bewijs te leveren.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de recente wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie-en asielpact van de Europese Unie, het artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en dat de omzetting vormt naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming ongewijzigd laat.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.,* pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt.

Deze drempel wordt bereikt wanneer "*de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid*" (*cf.* HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a*., pt. 90 e.v).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*", dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (*cf*. HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo,* pt. 95).

5.3.3. Waar een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere EU-lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, verband houden met de situatie van verzoeker in de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen.

Voorbeelden van dergelijke nieuwe elementen zijn situaties waar de lidstaat bijvoorbeeld de internationale bescherming heeft ingetrokken, beëindigd of geweigerd te verlengen bij een definitieve beslissing, of waar de verzoeker wordt geconfronteerd met moeilijke persoonlijke omstandigheden die zijn te wijten aan zijn bijzondere kwetsbaarheid en/of de ontoereikende levensomstandigheden van de begunstigden van internationale bescherming die neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling (EASO, *"Practical Guide on Subsequent Applications"*, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39).

Met betrekking tot de vraag of de verzoeker nieuwe elementen heeft overgelegd om aan te tonen dat hij in de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft gegeven, een ernstig risico loopt op een door artikel 4 van het Handvest verboden behandeling, stelt de Raad het volgende vast.

5.3.3.1. In de bestreden beslissing wordt zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard aangezien hij geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Deze beslissing is gebaseerd op de vaststelling dat:
(i) verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoek heeft uiteengezet;
(ii) uit de elementen die voorhanden zijn blijkt dat verzoeker en zijn gezinsleden reeds internationale bescherming genieten in Griekenland;
(iii) verzoeker en zijn gezinsleden over de nodige Griekse documenten beschikken zoals verblijfs- en reisvergunningen die nog geldig zijn;
(iv) verzoeker enkel zijn problemen herhaalt en geen nieuwe elementen aanhaalt in verband met zijn situatie in Griekenland.

5.3.3.2. De kernvraag is of de door de verzoeker bij huidig derde verzoek (tweede verzoek in België) aangehaalde elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 van de Verordening (EU) 2024/1347, of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 3, 6) *juncto* 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 in aanmerking komt.

5.3.3.3. Op basis van de meest recente informatie die beide partijen bijbrengen, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik nog steeds bijzonder problematisch is. Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (geviseerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, "*een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak*" (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel "*wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling"* (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De bijgebrachte informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een

terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "*alle gegevens van de zaak*" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

In zoverre de aangebrachte informatie actueler is en recentere cijfers bevat dan de informatie die eerder voorlag bij de beoordeling van het eerste verzoek om internationale bescherming, laat deze evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

De voormelde landeninformatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Griekenland bij terugkeer hoe dan ook zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie er gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim*, pt. 91).

Met de loutere verwijzing naar de bijgebrachte en beschikbare algemene landeninformatie toont verzoeker dus niet aan dat elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geduid door het Hof van Justitie bevindt of dat hij of zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden. Een individuele beoordeling van verzoekers concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde, zoals reeds uiteengezet in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming.

5.3.3.4. Na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier kan de Raad vooreerst slechts vaststellen dat geen nieuwe elementen voorliggen waaruit blijkt dat de verzoeker over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming in België werd voor verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid vastgesteld, die het hem dermate moeilijk maakt om zich bij terugkeer naar Griekenland staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Verzoeker bracht zelf geen elementen aan hieromtrent. In de mate dat verzoeker zich in het kader van zijn eerste verzoek heeft beroepen op de medische problemen van zijn echtgenote, werd de beoordeling in de beslissing genomen inzake het verzoek van zijn echtgenote, overgenomen:
"*De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw mentale en fysieke gezondheidstoestand, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Uit de door u voorgelegde medische attesten blijkt immers dat u tijdens uw verblijf in Griekenland werd gediagnosticeerd en behandeld voor een ontsteking van uw galblaas en hypothyreoïdie (zie groene map, documenten nr. 3 en 5). Ook kan worden gelezen dat er in Griekenland op 2 oktober 2024 een operatie werd ingepland in het kader van uw galblaasontsteking (ibid.). U hebt echter Griekenland verlaten alvorens deze operatie te ondergaan. Uit uw medische attesten kan bijgevolg niet blijken dat u in Griekenland niet kon genieten van een gepaste medische begeleiding indien nodig. Integendeel, deze attesten tonen net aan dat u wél de nodige medische behandeling verkreeg voor uw problemen. Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet bovendien worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure. Wat betreft uw*

psychologische problemen dient te worden gesteld dat, hoewel u en uw echtgenoot verklaren dat u last hebt van psychologische problemen, met name een depressie (NPO 2, p. 15 en NPO 1, p. 4), u deze bewering niet kan staven. Zo brengt u geen stukken bij die uw psychologische problemen op enigerwijze zouden staven. U geeft aan dat u noch in Griekenland noch in België een dokter of psycholoog hebt geconsulteerd in verband met uw psychologische problemen (NPO 1, p. 4 en 16). Gevraagd waarom u het in Griekenland had nagelaten om hiervoor hulp te zoeken, antwoordt u dat u op dat moment heel ziek was, dat u voldoende andere klachten had en dat u dacht dat u misschien vanzelf beter zou worden (NPO 1, p. 16). U toont hiermee niet aan dat u in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele psychologische ondersteuning. Gelet op bovenstaande elementen dient te worden gesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u omwille van uw galblaas– en schildklierproblemen en uw depressieve gedachten over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die u zou verhinderen uw rechten, verbonden aan uw status in Griekenland, te doen gelden. U brengt immers onvoldoende concrete elementen aan waaruit kan blijken dat u in geval van terugkeer naar Griekenland vanwege deze medische/psychologische problemen, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie."

Verzoeker verwijst in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming in België naar de psychologische kwetsbaarheid van zijn echtgenote. Hij meent dat hiermee rekening gehouden moet worden in het kader van de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming omdat hun verzoeken gezinsmatig verweven zijn. De Raad heeft echter in het kader van het verzoek van zijn echtgenote in het arrest nummer 352 822 van 9 september 2026 het volgende geoordeeld:

"Na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier kan de Raad vooreerst slechts vaststellen dat geen nieuwe elementen voorliggen waaruit blijkt dat de verzoekster over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan haar vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming in België blijkt dat in hoofde van de verzoekster geen bijzondere kwetsbaarheid werd vastgesteld, die het haar dermate moeilijk maakt om zich bij terugkeer naar Griekenland staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met haar grondrechten. Hieromtrent motiveerde het CGVS in haar eerste verzoek om internationale bescherming het volgende: "De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw mentale en fysieke gezondheidstoestand, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Uit de door u voorgelegde medische attesten blijkt immers dat u tijdens uw verblijf in Griekenland werd gediagnosticeerd en behandeld voor een ontsteking van uw galblaas en hypothyreoïdie (zie groene map, documenten nr. 3 en 5). Ook kan worden gelezen dat er in Griekenland op 2 oktober 2024 een operatie werd ingepland in het kader van uw galblaasontsteking (ibid.). U hebt echter Griekenland verlaten alvorens deze operatie te ondergaan. Uit uw medische attesten kan bijgevolg niet blijken dat u in Griekenland niet kon genieten van een gepaste medische begeleiding indien nodig. Integendeel, deze attesten tonen net aan dat u wél de nodige medische behandeling verkreeg voor uw problemen. Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet bovendien worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure. Wat betreft uw psychologische problemen dient te worden gesteld dat, hoewel u en uw echtgenoot verklaren dat u last hebt van psychologische problemen, met name een depressie (NPO 2, p. 15 en NPO 1, p. 4), u deze bewering niet kan staven. Zo brengt u geen stukken bij die uw psychologische problemen op enigerwijze zouden staven. U geeft aan dat u noch in Griekenland noch in België een dokter of psycholoog hebt geconsulteerd in verband met uw psychologische problemen (NPO 1, p. 4 en 16). Gevraagd waarom u het in Griekenland had nagelaten om hiervoor hulp te zoeken, antwoordt u dat u op dat moment heel ziek was, dat u voldoende andere klachten had en dat u dacht dat u misschien vanzelf beter zou worden (NPO 1, p. 16). U toont hiermee niet aan dat u in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele psychologische ondersteuning. Gelet op bovenstaande elementen dient te worden gesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u omwille van uw galblaas– en schildklierproblemen en uw depressieve gedachten over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die u zou verhinderen uw rechten, verbonden aan uw status in Griekenland, te doen gelden. U brengt immers onvoldoende concrete elementen aan waaruit kan blijken dat u in geval van terugkeer naar Griekenland vanwege deze medische/psychologische problemen, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie."

In het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming in België verklaart de verzoekster opnieuw dat zij kampt met problemen aan haar schildklier en dat zij psychologische problemen heeft. Zij legt ter ondersteuning van dit laatste bijkomende psychologische attesten neer (AD, documenten, stuk 1). De Raad kan evenwel slechts vaststellen, in navolging van de bestreden beslissing dat deze attesten de eerdere beoordeling door de commissaris-generaal niet weerleggen. In het attest van 18 januari 2025 wordt vermeld dat stabiliteit, veiligheid en voorspelbaarheid beschermende factoren zijn voor verzoeksters' psychisch welzijn alsook dat een verdere psychologische begeleiding bij haar vertrouwde psycholoog strikt noodzakelijk is. Verzoekster vertoont volgens dit attest symptomen van een depressieve stemming, emotionele verdoving, verhoogde angst en aanhoudende lichamelijke pijnklachten. Uit dit attest kan echter geen diagnose blijken en het bevat ook geen informatie over de frequentie en aard an de psychologische begeleiding die voor verzoekster al dan niet zou zijn opgestart. In het attest van 1 september 2025 wordt gesteld dat verzoekster lijdt aan PTSS als gevolg van een gedwongen huwelijk. Dit gaat volgens het attest gepaard met slaapproblemen, nachtmerries, negatieve gedachten, apathie, angsten, lichamelijke klachten en concentratie- en geheugenproblemen. Hoewel hieruit blijkt dat verzoekster met bepaalde psychologische problemen kampte in januari en september 2025, dient opgemerkt te worden dat deze attesten geen informatie bevatten over de mate waarin deze problemen haar dagelijks functioneren beïnvloeden en hieruit als dusdanig niet kan worden afgeleid dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. Bovendien en niet in het minst dient te worden vastgesteld dat deze attesten dateren van 18 januari 2025 en 1 september 2025. Verzoekster brengt ook in de loop van de procedure bij de Raad geen enkel recent document bij waaruit zou kunnen blijken dat zij actueel nog steeds psychologische problemen heeft. Verzoeksters advocate ter terechtzitting stelt dat zij geen nieuwe elementen heeft ontvangen met betrekking tot de huidige situatie van verzoekster en haar echtgenoot. Bij gebrek aan recentere documenten biedt verzoekster geen zicht op haar huidige medische en psychologische situatie. Er liggen geen recente stukken voor waaruit zou kunnen blijken dat verzoekster heden nog in behandeling is en nog met de voormelde medische en psychologische problemen kampt. Ook het feit dat zij nog steeds in behandeling is voor haar schildklier volstaat niet om aan te tonen dat hij met een bijzondere kwetsbaarheid kampt. Uit haar verklaringen en het verzoekschrift blijkt namelijk dat zij in Griekenland ook medische zorgen ontving voor deze problemen. Uit niets blijkt dat zij deze zorgen bij een terugkeer naar Griekenland niet opnieuw zou kunnen krijgen.

De Raad stelt dan ook vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat bij haar actueel sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid als gevolg van actuele ernstige medische of psychologische of andere problemen die haar zouden verhinderen haar rechten als statushouder met een verblijfsvergunning geldig tot 3 maart 2027 en een AFM die niet voor die datum kan gedeactiveerd worden in Griekenland te doen gelden en de moeilijkheden waarmee zij mogelijks als terugkerende statushouder kan worden geconfronteerd, het hoofd te bieden.

Verzoeksters algemene betoog in het verzoekschrift dat er geen medische of psychologische hulp en bijstand beschikbaar of toegankelijk is (zonder actieve AMKA) doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoekster actueel geen ernstige medische of psychologische problemen heeft en dat zij nog over een geldige verblijfsvergunning beschikt. Bovendien blijkt uit bovenstaande analyse dat statushouders zonder AMKA of zonder actieve AMKA niet verstoken zijn van toegang tot gezondheidszorg, maar dat deze beperkt is tot spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat zij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaan ("Verslag feitenonderzoek" van september 2024, p. 49, 50-51). Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 50)."

Hieruit blijkt dat de Raad heeft geoordeeld dat de echtgenote van verzoeker niet aannemelijk maakt dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid als gevolg van actuele ernstige medische of psychologische of andere problemen die haar zouden verhinderen haar rechten als statushouder met een verblijfsvergunning geldig tot 3 maart 2027 en een AFM die niet voor die datum kan gedeactiveerd worden in Griekenland te doen gelden en de moeilijkheden waarmee zij mogelijks als terugkerende statushouder, kan worden geconfronteerd, het hoofd te bieden. Bijgevolg volstaat het dan ook niet dat verzoeker in het kader van zijn verzoek verwijst naar de psychologische en fysieke problemen van zijn echtgenote om bij hemzelf een bijzondere kwetsbaarheid vast te stellen.

Hierboven werd er bovendien reeds op gewezen dat verzoekers verblijfsvergunning in Griekenland (en deze van zijn echtgenote en kinderen) nog geldig is tot en met 3 maart 2027. Uit zijn eerste verzoek blijkt bovendien ook dat verzoeker nog over zijn originele Griekse documenten beschikt, in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift verklaart. Hij legde zijn originele Griekse ADET en paspoort voor tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van zijn eerste verzoek. Hetzelfde geldt voor de ADETs en paspoorten van zijn echtgenote en kinderen. Voor zover hij in het verzoekschrift verwijst naar de moeilijkheden bij het vernieuwen

van een Griekse verblijfsvergunning, is dit bijgevolg niet dienstig. Het verstrijken van de geldigheid van zijn verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoeker niet aangetoond. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt, zoals reeds aangehaald, dat de aanvraag voor verlenging van de ADET uiterlijk 30 dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asieldienst moet worden ingediend. Verzoeker heeft dus nog ruimschoots de tijd om dit te doen aangezien zijn verblijfsvergunning nog geldig is tot en met 3 maart 2027. Zo uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de verlenging van de verblijfsvergunning verschillende maanden kan aanslepen, heeft verzoeker de mogelijkheid om hierop te anticiperen door tijdig de aanvraag tot verlenging per email op te starten en zo de periode in afwachting van de verlenging van zijn ADET zo kort mogelijk te houden.

Verder dient erop gewezen te worden dat er vanuit gegaan kan worden dat verzoeker volgens de beschikbare informatie, en zoals blijkt uit de informatie die ook voorlag bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming, over een geldig AFM-nummer beschikt, minstens dat hem een AFM-nummer werd toegekend dat niet gedeactiveerd wordt voor 3 maart 2027, vermits hij en zijn gezinsleden hun verzoek om internationale bescherming die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus leidde, indienden na 31 december 2020. Bovendien maakt hij niet aannemelijk dat hij niet in staat zou geweest zijn om zijn AFM-nummer na zijn erkenning als vluchteling te actualiseren zoals vereist door de Griekse regelgeving en evenmin dat hij hiertoe niet in staat zou zijn in geval van terugkeer naar Griekenland. In de mate dat in het verzoekschrift wordt betoogd dat verzoeker niet over een AMKA zou beschikken dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker en zijn echtgenote hierover misleidende en bedrieglijke verklaringen hebben afgelegd in het kader van hun vorige verzoek nu zij verklaarden nooit een AFM of AMKA te hebben aangevraagd of verkregen, terwijl uit de medische documenten van zijn echtgenote alvast blijkt dat zij wel over een AFM en een AMKA beschikt, zoals terecht werd vastgesteld in de beslissing genomen naar aanleiding van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker en zijn echtgenote. Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig volgend verzoek geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat de beoordeling van het CGVS hieromtrent inzake het eerste verzoek van verzoeker en zijn echtgenote hierover niet correct was. Waar in het verzoekschrift en de aanvullende nota van verzoeker wordt gewezen op de Griekse wetgeving volgens de welke een AMKA gedeactiveerd wordt indien de betrokkene niet langer op Grieks grondgebied verblijft, kan ui de beschikbare landeninformatie niet blijken dat deze bepaling systematisch wordt toegepast en brengt verzoeker ook geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat de AMKA van verzoeker of deze van verzoekster actueel zou gedeactiveerd zijn. Bovendien dient te worden opgemerkt dat zelfs indien verzoeker niet over een geactiveerde AMKA beschikt zou hebben in Griekenland, niet kan blijken dat verzoeker stappen ondernomen heeft om in Griekenland zijn AMKA te activeren en evenmin dat hij daartoe verhinderd zou geweest zijn. Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat voor de activering van de AMKA een geregistreerd arbeidscontract nodig is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat een intentieverklaring van een werkgever volstaat, dat het voorleggen van een geldige ADET volstaat als bewijs van wettig verblijf en dat het bewijs van verblijf in het land onder meer kan bestaan uit een huurovereenkomst. Er kan niet blijken dat het voor verzoeker onmogelijk zou zijn de documenten nodig voor de activering van de AMKA indien nodig voor te leggen. Verzoeker brengt geen nieuwe elementen aan omtrent zijn AFM en zijn AMKA en kan de beoordeling hieromtrent in de bestreden beslissing bijgevolg niet ombuigen.

Vervolgens gaat verzoeker in het verzoekschrift ook in op de beschikbaarheid van onderwijs in Griekenland voor zijn kinderen. Zoals in de bestreden beslissing op pertinente wijze wordt aangehaald, blijkt uit de Griekse wet dat er onderwijs wordt voorzien voor minderjarige vluchtelingen en dat er actief maatregelen worden genomen om toegang tot onderwijs te stimuleren. Uit de verklaringen van verzoeker is gebleken dat zijn kinderen via het opvangcentrum ingeschreven waren in een school. Dat verzoeker en zijn gezin besluiten om Griekenland te verlaten alvorens zijn kinderen aan hun scholing zijn begonnen in Griekenland betreft een eigen, persoonlijke keuze waaruit niet zonder meer afgeleid kan worden dat zijn kinderen in Griekenland door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten geen toegang zouden hebben tot onderwijs. Waar verzoeker verklaarde bij de indiening van zijn volgend verzoek op 2 juni 2025 dat de kinderen naar school gaan, dient vooreerst te worden vastgesteld dat hiervan noch tijdens de administratieve fase van de procedure, noch in het kader van het beroep bij de Raad enig document wordt bijgebracht. Verder doet het feit dat verzoekers kinderen in België naar school zouden gegaan zijn geen afbreuk aan het feit dat uit niets kan blijken dat verzoekers kinderen in geval van terugkeer naar Griekenland geen toegang zouden hebben tot onderwijs. Verzoeker en zijn echtgenote beschikken verder ook over de nodige documenten om reguliere huisvesting te bekomen. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat veel statushouders problemen kennen om huisvesting te bekomen in Griekenland en er kan niet ontkend worden dat dit voor een gezin met kinderen moeilijk kan zijn, maar dit blijkt helaas niet alleen in Griekenland een probleem te vormen. Verzoekers algemene verwijzing naar het belang van zijn kinderen en landeninformatie met betrekking tot huisvesting voor vluchtelingen in Griekenland volstaat niet om aan te tonen dat hij en zijn gezin, in geval van terugkeer naar Griekenland een reëel risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie te belanden, gelet op de vaststellingen die hierboven werden gemaakt met betrekking tot de geldigheid van hun Griekse documenten, AFM en AMKA. Zijn algemene betoog kan dan ook niet worden beschouwd als een

nieuw element dat de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhindert.

Verder gaat verzoeker ook uitgebreid in op een gezamenlijke brief van tien ngo's en maatschappelijke organisaties in Griekenland van 19 november 2025 aan het Belgische CGRS/CEDOCA.
De kern van de brief is volgens verzoeker dat het Belgische COI-rapport "*Greece, Assistance to Migrants*" (25 juli 2025) volgens de ondertekenaars feitelijke onjuistheden en verouderde of misleidende informatie bevat over de beschikbaarheid van hulp en diensten in Griekenland. Zij stellen dat het rapport te sterk leunt op online informatie (zoals websites) zonder voldoende controle of de genoemde diensten nog bestaan, in welke vorm ze actief zijn en voor wie ze daadwerkelijk toegankelijk zijn, en vragen daarom om onmiddellijke stopzetting van het gebruik van het rapport in de huidige vorm en een grondige herziening. De inzet van het document is niet alleen een correctie van feitelijke gegevens, maar ook een waarschuwing voor de gevolgen van beleid dat steunt op een te rooskleurig beeld van "*beschikbare hulp*" in Griekenland.
Nog daargelaten dat het bekritiseerde COI Focus rapport niet wordt bijgebracht door de commissaris-generaal, kan de Raad slechts vaststellen dat de voormelde brief bevestigt dat de situatie in Griekenland voor statushouders nog steeds bijzonder problematisch is, zoals hierboven reeds aangehaald werd, maar dit niet kan volstaan om de hierboven gemaakte beoordeling met betrekking tot de algemene situatie van statushouders in Griekenland te wijzigen.

In het kader van zijn vorig, eerste verzoek om internationale bescherming in België werd verzoeker zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland op concrete en individuele wijze onderzocht. Bij huidig volgend beschermingsverzoek brengt verzoeker geen concrete elementen bij die anders doen besluiten. Verzoeker brengt voorts in het kader van huidig volgend verzoek geen nieuwe op zijn eigen persoonlijke situatie als statushouder betrokken elementen bij die anders doen oordelen dan hetgeen hierover eerder bij zijn vorig beschermingsverzoek werd geoordeeld, noch andere elementen die anderszins de kans aanzienlijk vergroten dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van het volgend verzoek rekening kan worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd en documenten voorgelegd bij vroegere verzoeken om internationale bescherming. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan mede op basis van gegevens die reeds in het kader van eerdere verzoeken om internationale bescherming bekend waren. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dergelijke elementen liggen heden niet voor.

De verzoeker slaagt er, gelet op het geheel van wat voorafgaat, niet in om nieuwe elementen aan te brengen die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhindert en bijgevolg de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling, in de zin van de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 van de Verordening (EU) 2024/1347, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 3, 6) *juncto* 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal terecht besloten om het volgend beschermingsverzoek van de verzoeker *in casu* niet-ontvankelijk te verklaren.

5.3.4. Waar verzoeker in het verzoekschrift argumenteert dat hij geen bescherming geniet tegen refoulement in Griekenland, is uit het voorgaande gebleken dat hij niet aantoont dat hij op heden niet meer over een internationale beschermingsstatus beschikt in Griekenland en ook niet aantoont dat de bescherming daar niet effectief is. Hij brengt geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat hij bij een terugkeer naar Griekenland geen bescherming zou genieten tegen refoulement en teruggestuurd zou worden naar haar regio van herkomst.

5.3.5. Verzoeker haalt in het verzoekschrift ook nog aan dat hij in het kader van zijn huidig verzoek niet werd gehoord door het CGVS. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met (oud) artikel 57/5*ter*, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de

commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5*ter*, § 3 van de Vreemdelingenwet verder niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

5.3.6. Wat betreft de verwijzingen naar rechtspraak van de Raad, volstaat het erop te wijzen dat deze geen betrekking hebben op de concrete, individuele persoon en persoonlijke situatie van verzoeker en de internationale bescherming die hij en zijn gezinsleden reeds genieten in Griekenland, zoals deze hier concreet, op basis van alle voorliggende gegevens in het dossier, wordt beoordeeld, met inbegrip van zijn voorgehouden kwetsbaarheid. Hierbij wordt inzake de verwijzingen naar rechtspraak van de Raad nog aangestipt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

5.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5*ter*, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op objectieve informatie over de situatie van statushouders in Griekenland en op alle dienstige stukken. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De uiteenzetting van de verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 2.60, § 2, tweede lid van de RvV-wet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	K. POLLET